

eglutė

1970
lapkritis

1970 LAPKRITIS

TURINYS

LAIMINGA DIENA	3	M. Simko
RUDUO	9	R. Jotvingytė
PUPUTIS MENO PARODOJE	10	Linutė
SUDIEV	15	
RŪTA	18	D. S.
PAULIUI	19	D. S.
MUSMIRĖ	20	V. Vaitkevičienė
STEBUKLU NAKTĮ	22	N. Jankutė
VĖŽLIO VAIKAS	28	A. Spyruoklės
MŪSU KŪRYBA	29	
ATSPĖK!	32	

eglutė

PIEŠINIAI

- A. Sruoginienė — viršelis, 22 - 25, 28
N. Palubinskienė — 3, 4, 5, 6, 7, 8, 15
R. Ramanauskaitė — 9
O. Mikailaitė — 10, 11, 13, 14
D. Stončiūtė — 28
J. Paukštienė — 18, 19
P. Osmolskis — 20, 21

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

LAIMINGA DIENA

Michael V. Simko

Linda pirmoji ją pamatė.

— Tėveli, žiūrėk! — sušuko ji, — voveraitė, balta voveraitė!

— Retenybė, — tarė tėtis, — sustabdydamas automobilį prie banko.

— Tikrai, įsivaizduok tu man, — pridėjo mama, pakeldama akis, — balta voverė.

— Matai, ji ten virš stogo, — pirštu rodė Linda.

— Taigi, — kalbėjo tėtis, lipdamas iš mašinos ir žiūrėdamas į linksmą voveraitę, šokinėjančią aukštai virš jų galvų.

— Tikriausiai ji gyvena tame ažuole, — toliau aiškino Linda, įsmeigus akis į tą nepaprastą žvėriuką.

— Tik to mums ir reikia, kažkokių voverių ant stogo! Dar naują pastatą sugadins, — pyktelėjo tėtis.

— Bet tėveli, gal lizde yra mažų voveriukų...
 — Tegu kraustosi kitur!
 — Tėveli...
 — Linda, tėveliui rūpi pastatas. Jis daug kainavo, — ramino Lindą mama.
 — Tėveli, tu joms nieko nedarysi?... Prašau palikti! — nerimo mergaitė.
 — Gerai, gerai, — atsiduso tėtis, — bet jei pradės mums stogą gadint — lauk!
 — Voverėms nereikia jūsų pinigų, — ginčijosi Linda.
 — O kai kam reikia, — atsakė tėvas. — Jau du syk banką apiplėšė, nuo to laiko kai aš tapau direktorium. Dar kas atsitiks, ir aš, ir jūs, visi turėsime kraustytis. Naują darbą nelengva rasti...
 Susirūpinęs, tėvas žingsniavo prie banko stiklinių durų, visai neatsisveikinęs. Tik staiga jis atsisuko ir tarė:
 — Maryte, paimk mane apie trečią. Nuvažiuosiu golfo pa-lošti, arba tikrai išprotėsiu.

Lindos mama atsisėdo prie vairo. Mašina pradėjo judėti. Linda dar atsisuko pasižiūrėti, ką baltoji voveraitė daro. Ji vis šokinėjo nuo medžio ant stogo, nuo stogo į medį. Atrodė, kad ji užimta svarbiais reikalais.

— Šiandien graži diena. Gal šiandien rasit, — nusišypsojo mama, pastačius automobilį į garažą.

Linda nubėgo pas kaimyną ir atsivedė Jonuką. Abu tuoj ki-
bo prie darbo. Ant visų keturių išvaikščiojo visą pievą kieme.

— Aš radau! Jonuk, žiūrėk! Suskaičiuok — tikrai yra ketu-
ri lapai.

Jonukas suskaičiavo. Keturi lapai. Tikras laimės dobiliukas.

— Kas dabar bus? Kas atsitiks? Ar būsi laiminga visą die-
ną?... — klausė Jonukas.

— Ne aš. Aš noriu, kad tėvelis būtų laimingas. Jis turi daug
vargų naujame darbe, — paaiškino Linda.

Smarkiai trinktelėjo virtuvės durys. Išbėgo mama labai su-
sijaudinusi

— Linda, Jonuk. Greit lipkit į mašiną.

— Kas yra, mama? Kas atsitiko?

— Tėvelio banką vėl apiplėšė.

— Oi, ne! Trečią kartą! Atsimeni, ką tėvelis sakė... — susirūpino Linda..

Jonukas tik sėdėjo ir klausėsi, išplėstom akim žiūrėdamas į mamos ir sesutės veidus. Rankoj jis tebelaikė Lindos keturlapį dobiliuką.

— Man ką tik skambino iš banko.

— Ar tėvelis praras darbą, mamyte?

— Tikiuos, kad ne. Kad tik niekas nebūtų sužeistas...

Mama įsuko į didįjį kelią. Linda truputį bijojo, nes mašina labai greit lėkė. Jau iš tolo buvo matyti didelė minia žmonių prie banko. Mama mašiną pastatė kiek toliau. Visi trys išlipo. Linda žvilgterėjo į ažuolą, bet baltos voveraitės nebuvo.

— Aš ten mačiau baltą voveraitę, — Linda parodė Jonukui.
— Matai, ten, kur tas vyras ir policininkas ant stogo laipioja.

Kelios policininkų mašinos buvo sustatytos ties banku. Raudonos jų šviesos žybciojo. Atsivėrė stiklinės banko durys ir trys policininkai išvedė du vyrus. Vienas labai keistai atrodė — jis buvo užsitampęs kojine ant veido. Antras nešiojo odinį švarką, suplyšusias kelnias, ir juodais akiniais uždengė akis.

— Lipkit! — įsakė policininkas, atidaręs mašinos duris.

— Ten tėvelis, aš matau tėvelį! — suriko Jonukas ir pradėjo bėgti.

Visi žmonės į juos atsisuko. Lindai buvo labai nesmagu. Jonukas pribėgo prie tėtės ir ją apkabino. Tuoj ją pasiekė ir Linda su mama.

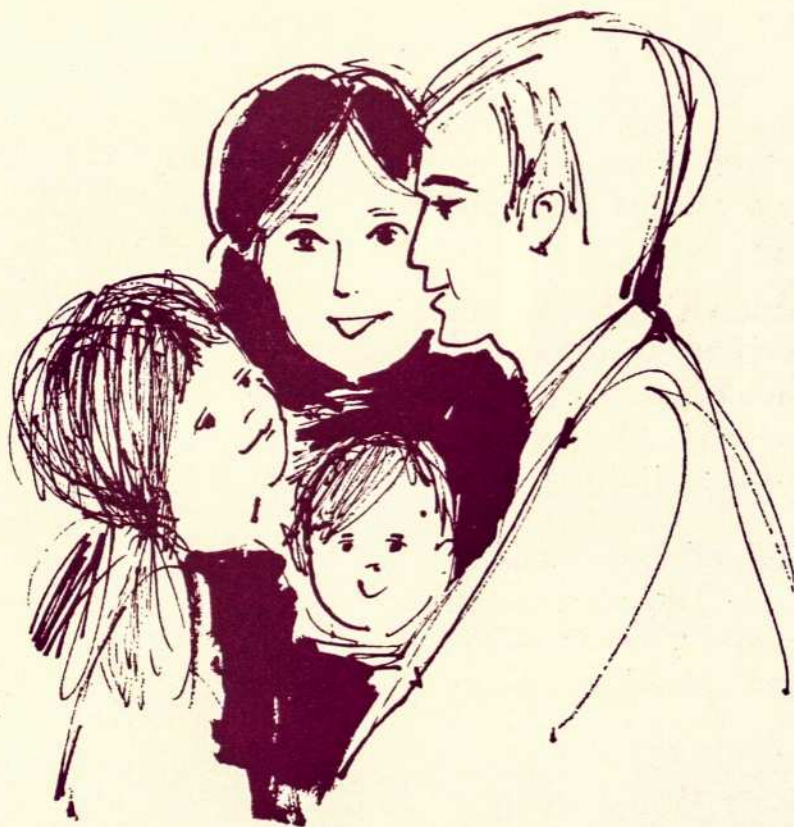
— Jonai, kas įvyko, — susinervavusi paklausė mama.

— Šiandien laiminga diena Jūsų vyrui, — tarė policijos viršininkas. Jis mandagiai atsisveikino ir įlipo į savo baltą mašiną.

— Ar viskas tvarkoj? — vis klausinėjo mama.

— Taip, taip. Nesirūpinkit, — atsakė tėvas, šluostydamas prakaito lašus didele nosine. — Manėm, kad vėl pavyks didelę sumą pagrobti. Tie du įėjo kaip tik po pietų. Užpuolė vargšą Jurgį ir, atkištais pištolietais, liepė atiduot pinigus. Ką gi jis darys?...

— Tėveli, ar tu nebijojai? — paklausė Jonukas.

— Ir dar kaip! Jie mus visus suguldė ant grindų ir pagrąšino, kad šaus, jei pajudėsime.

— Bet juk yra aliarmas... — įsiterpė mama.

— Yra, tik ligi šiol kažkodėl neveikė. Jurgis sakė, kad jis smarkiai paspaudė mygtuką, bet — jokio garso. Tik staiga, plėšikams dar nebaigus sukišti pinigų į bulvių maišus, kuriuos atsinešė, suspiegė aliarmas. Oi, tada tai chaosas buvo!

— Ar kas atsitiko baltai voveraitei? Aš niekur jos nematau, — paklausė Linda.

— Ta tavo voveraitė čia viską ir padarė, — nusijuokė tėtis. — Paskui patikrinom aliarmo vietas. Atrodo, kad ta voveraitė kažinkaip užkliuvo už vielų ir užvedė aliarmą kaip tik laiku.

— Oi, oi, ar elektra ją užmušė? — beveik ašarose klausinėjo Linda.

— Ne, ne. Ji greičiausiai pasislėpė, išsigando žmonių, — nuramino tėtis.

— Tėveli, tėveli, žiūrėk, ką mes radom, — staiga sušuko Jonukas, atkišęs keturlapį dobilėlį.

— Šiandien aš buvau laiminga. Aš jį radau mūsų pievoje, — tarė Linda. — Tai tau dovana, tėveli. Aš norėjau, kad tau viskas būtų gerai.

— Ačiū, ačiū, — nusišypsojo tėtis. — Tik, man rodos, kad ne dobilėlis, o tas, kuris jį užaugino, šiandien mums padėjo.

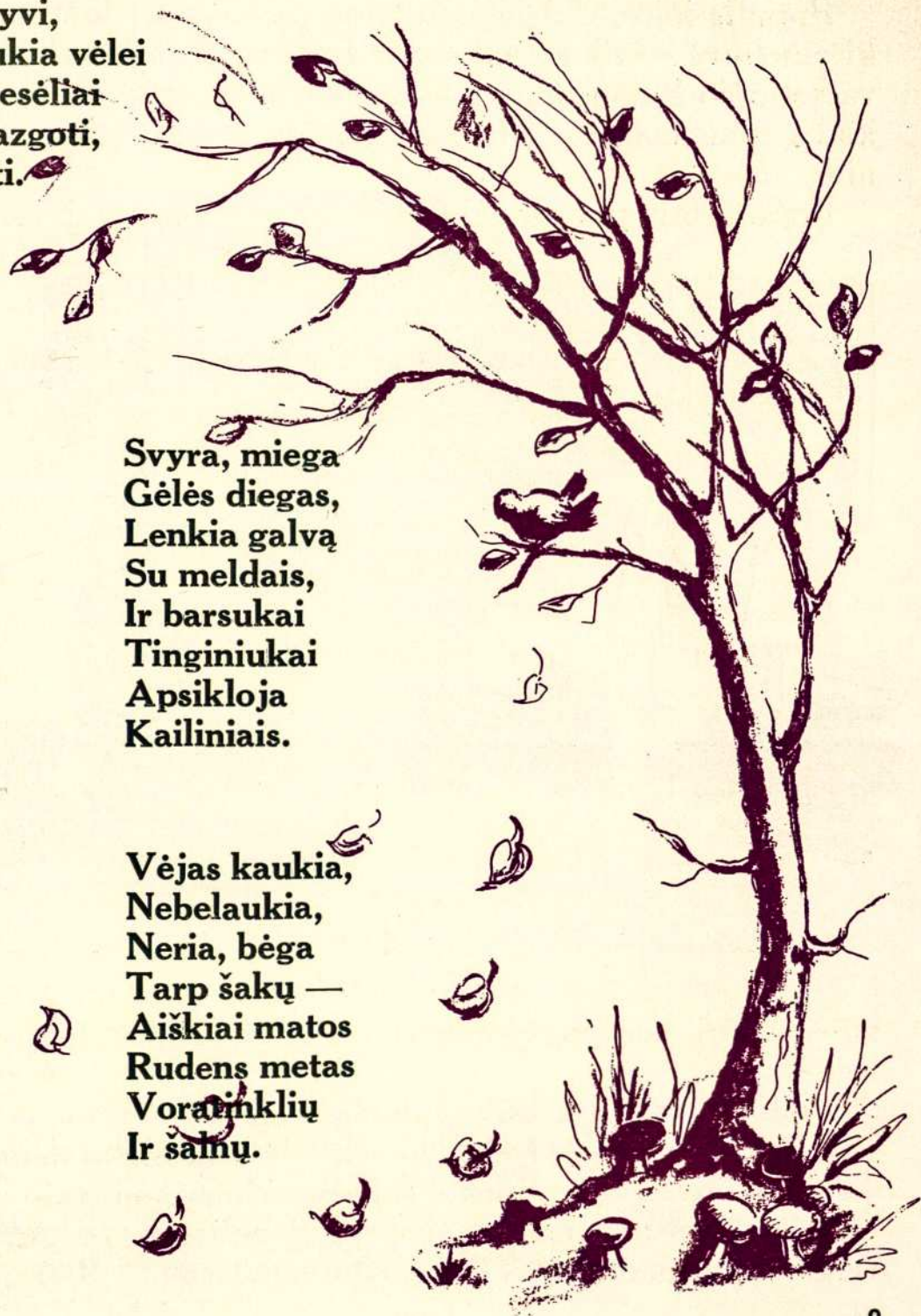
Žalioj girioj,
Lyg išmirę,
Tyli medžiai
Negyvi,
Plaukia vėlei
Debesėliai
Išmazgoti,
Išlyti.

RUDUO

Ritonė Jotvingytė

Svyra, miega
Gėlės diegas,
Lenkia galvą
Su meldais,
Ir barsukai
Tinginiukai
Apsikloja
Kailiniais.

Vėjas kaukia,
Nebelaukia,
Neria, bėga
Tarp šakų —
Aiškiai matos
Rudens metas
Vorainklių
Ir šaltų.

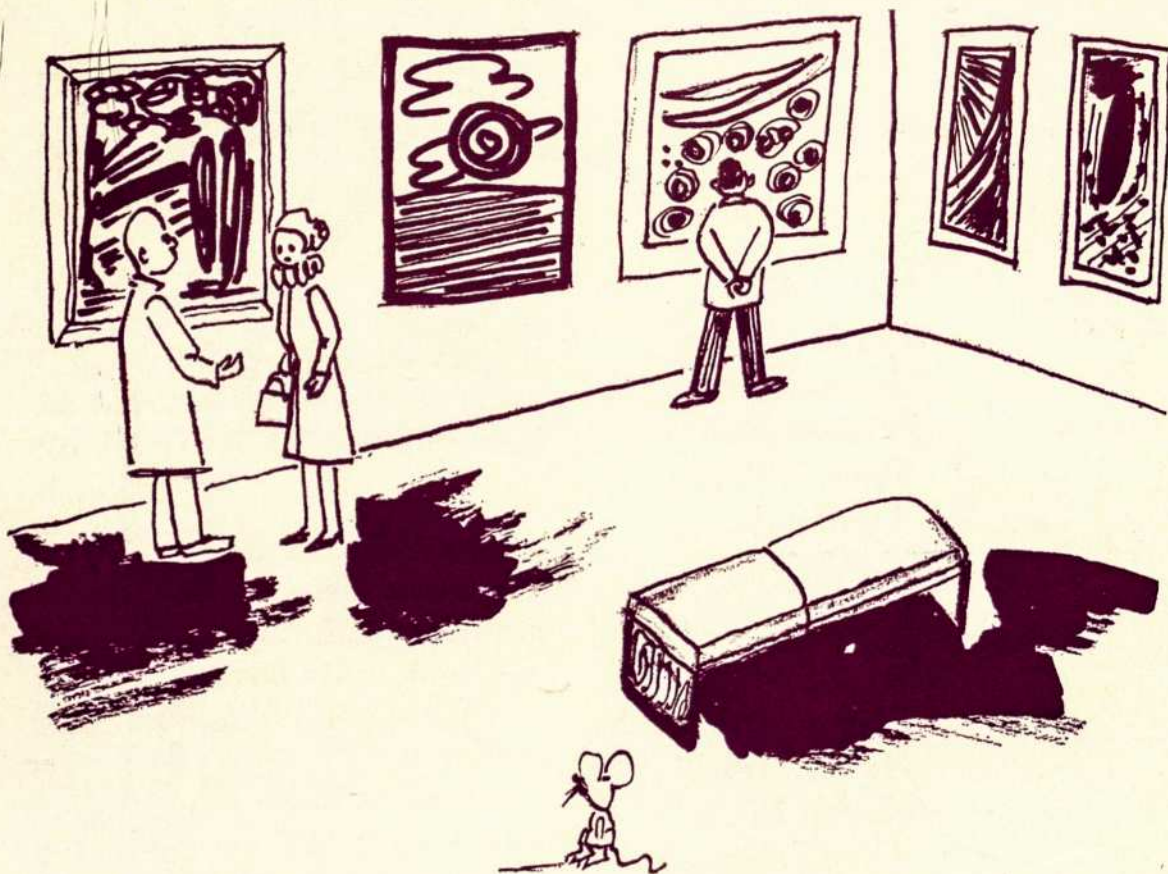

PUPUTIS MENO PARODOJE

Linutė

Puputis įėjo į didelę salę pilną paveikslų. Joje nieko kito nebuvo — tik paveikslai ir žmonės. Žmonės aplinkui vaikštinėjo ir žiūrinėjo. Kai kurie nosis prikišo labai arti, kad geriau matytų. Kiti vis užsidėjo ir nusiiminėjo akinius.

Puputis taip pat pradėjo vaikščioti aplinkui ir žiūrinėti.

— Gerai, kad pasiėmiau savo saulės akinius. Gali būti reikalingi.

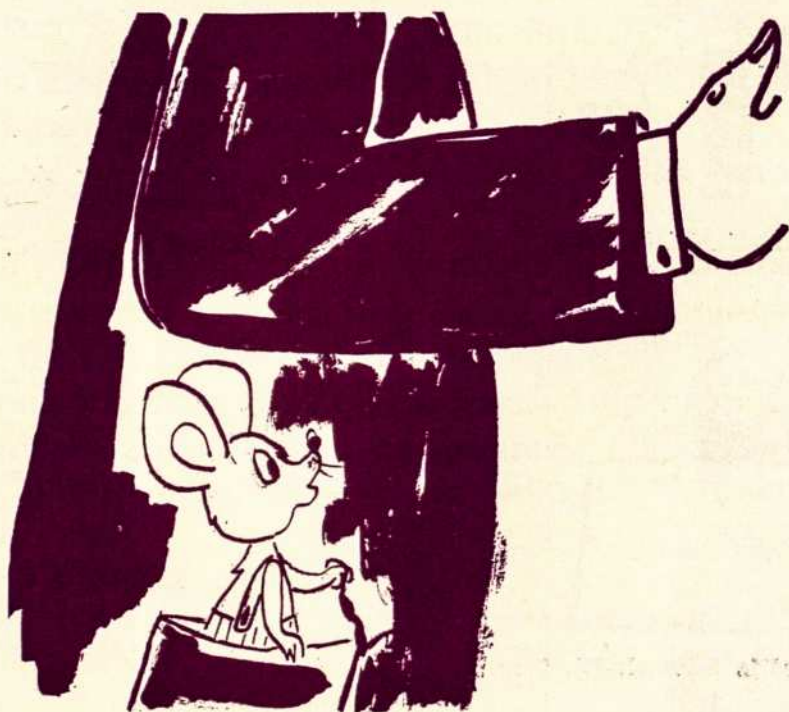
Puputis niekad nebuvo meno parodoje.

Žiūri Puputis į paveikslus — bet beveik nieko nemato. Jis toks mažas, o paveikslai sukabinti labai aukštai.

— Aiškiai negerai, — nusprendė peliukas. — Aiškiai reikia ką nors daryti. Tik neaišku ką...

Du stori ponai atėjo ir atsisėdo ant suoliuko salės vidury. Jie atrodė labai pavargę. Ponia nusiėmė batus. Ponas nusiėmė akinius.

Puputis neturėjo ką nusiimti. Negi be kelnaičių vaikščiosi! Jis žiūrėjo ir žiūrėjo į tuos ponus. Ir staiga jam pasidarė aišku. Peliukas strykt išoko į pono kišenę.

Pailsėję, ponai atsikėlė ir vėl žiūrinėjo paveikslus.

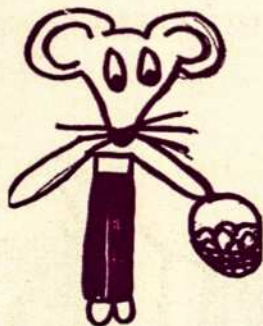
— Žiūrėk, tai paveikslas! Jei dar akių neskauda, tuoj pradės skaudėti. Spalvos mirga, viskas juda. Galva tuoj apsisuks.

Tai buvo ryškiai raudonas ir mėlynas paveikslas. Puputis išsitraukė savo saulės akinius ir pasižiūrėjo.

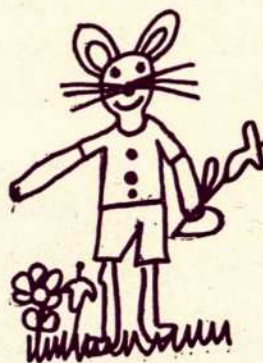
— Gal tas žmogus pašė, kai saulė smarkiai švietė. Gal jis savo saulės akinius pametė, — galvojo jis sau vienas.

— Ai!! — pasigirdo aštrus riksmas.

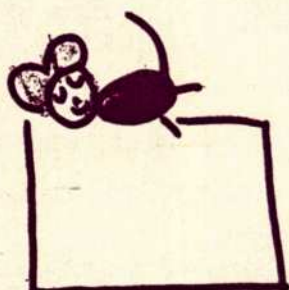
Ponas su ponia pasižiūrėjo vienas į kitą. Kuris riktelėjo?... Nei vienas. Tai buvo Puputis pono kišenėje. Jis pamatė visą sieną paveikslų. Visą sieną Puputiškų snukučių!

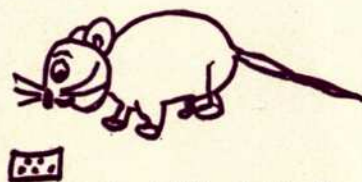
Rita Kubiliūtė, 9 m.

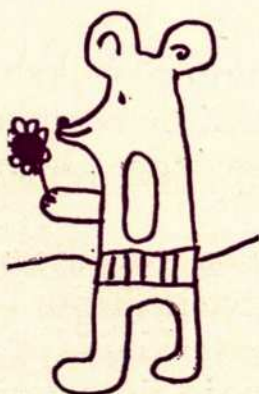
Linutė Page, 6 m.

Natalija Slivinskaitė, 7 m.

Daina Tijūnelytė, 5 m.

Liana Palaikytė, 6 m.

Aldona Sendžikaitė, 6 m.

Jis kreipė galvą taip, kraipė kitaip. Užsidėjo savo saulės akinius ir nusiėmė.

— Tas gražus... O tas dar gražesnis... Ir anas...

Bet staiga Pupučio pilvelį užėjo keistas jausmas.

— Bet kuris iš jų yra aš?... Kaip aš tikrai atrodau?

Jis nubėgo į prausyklą, kur buvo didelis veidrodis. Apžiūrėjo savo snukutį ir parbėgo atgal. Tada jis atsistojo ant galvos. kažkas kažkada jam sakė, kad tai geras būdas patikrinti, ar paveikslai gerai nupaišyti.

— Oi, kokia daili statulėlė! Tikrai įdomi. Pirkim salionui, — šūktelėjo plonas balsas.

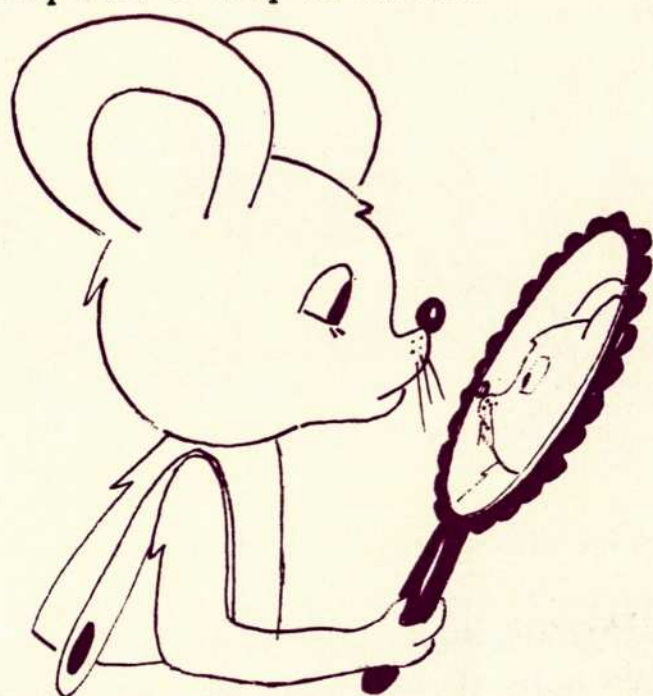
Puputis sustingo. Jis ne statulėlė. Jis tik bailus peliukas.

— Kad neturiu pinigų, — sumurmėjo storas balsas.

Puputis nieko daugiau nelaukė. Jis dūmė į lauką ir dingo kaip dūmas. Bėgo tiesiai namo.

— Mamyte, mamyte! Ar tu žinai, kaip aš atrodau?

— Kaip Puputis. O kaip tu manai?

— Ar aš toks vakar buvau? Ar toks buvau ir užvakar per pietus?

— Vakar tu buvai apsimiegojęs, nes slogą turėjai. O užvakar...

— Bet mamyte, aš mačiau paveikslų. Ir kiekvienas kitoks. O veidrody aš dar kitoks...

— Nesirūpink, Puputi, tu vis tas pats. Nors tu kasdien kitoks. Vieną dieną tu linksmesnis, kitą dieną išdykesnis.

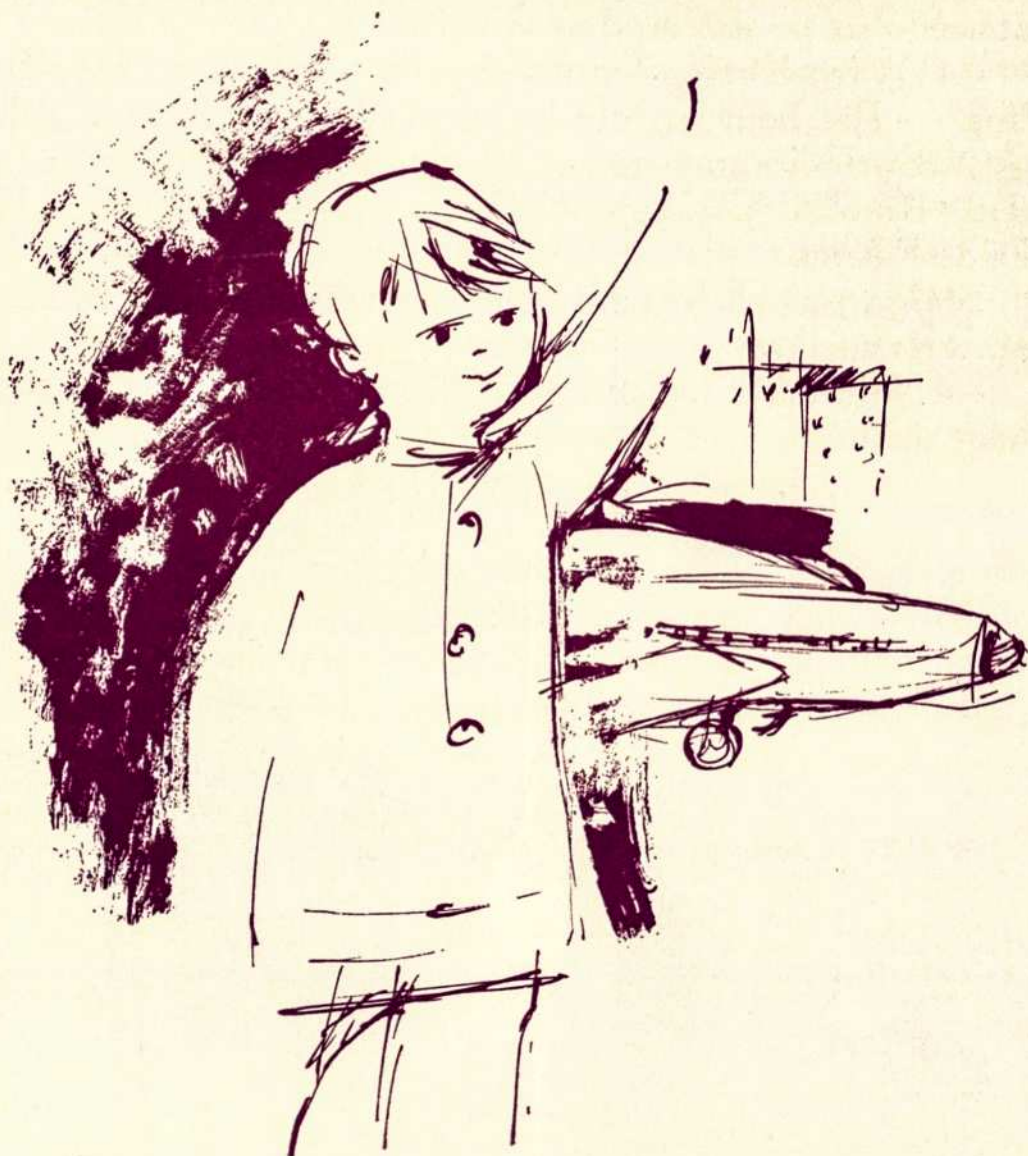

— Man pasidarė baisu. Tiek daug snukučių — ir visi mano?...

— Matai, Puputi, kiekvienas viską mato truputį kitaip. Mano Puputis man atrodo vienaip, kam kitam Puputis atrodo kiek kitaip... Va, imk sūrio gabalėlį. Kai pilvukas tuščias, visokių rūpesčių atsiranda, — nusijuokė mamytė.

SUDIEV!

Saulius mojavo sudiev Mikui ir sudiev Dėdei Petrui.
Sudiev eskimams ir šiaurės miškui. Sudiev Aliaskai!

Jis stovėjo ant laiptelių ir ilgai žiūrėjo į plačius snieguotus laukus. Bet kažkas iš lėktuvo šūktelėjo, kad jau laikas pakilti. Saulius greit įlipo ir atsisėdo prie lango.

— Turbūt namai atrods labai keistai, — galvojo sau berniukas. — Reikės vėl iš naujo prie visko priprasti — ir prie mamos blynų su mėlynėm.

Lėktuve nebuvo daug keleivių. Kadangi kelionė ilga, reikėjo kelis kartus sustoti. Įlipo daugiau žmonių. Vienas atrodė, kad skrenda į šiaurę, ne į pietus. Jis buvo pasikėlęs palto apykaklę taip, kad tik jo akys žibėjo virš jos. Jis atsisėdo už ponios su dviem vaikučiais.

— Oi, ir vėl reiks į mokyklą eiti, — toliau galvojo Saulius. — Bet bent turėsiu ką papasakoti. Visi manys, kad gyvenau lediniame name... — ir jis nusišypsojo. Saulius daug išmoko Aliaskoje. Kada nors jis sugrįš ir dirbs kaip Dėdė Petras...

Staiga pasigirdo triukšmas. Suspiegė mažas vaikas ir moteris suriko.

— Nejudėkit, arba šausiu. Ši kelionė bus kiek ilgesnė negu manėt.

Šaltas šurpas perbėgo Sauliui per nugarą. Vyras su pakelta palto apykakle stovėjo atkišęs pistoletą į keleivius. Viena ranka stipriai laikė nusigandusį vaiką.

— Einu pilotui pranešti, kad kelionės planai šiek tiek pasikeitė, — suurzgė vyras ir ėmė žingsniuoti į piloto kambarą. Jis ėjo lėtai, dairydamas į visas šalis, ar niekas nejudą. Praėjo pro Sauliaus vietą.

— A-a-a-čiūūū! — sučiaudėjo Saulius.

Bumpt, trinkt! Kažkas griuvo. Saulius bijojo akis atverti.

— Duokit virvės! Turiu jį! — sušuko vyriškas balsas.

Saulius atidarė akis. Ant grindų gulėjo užpuolikas. Kitas vyras jį laikė prispaudęs prie grindų, sunertomis ant nugaros rankomis. Keli keleiviai tuoj šoko į pagalbą. Surisę užpuoliko rankas ir kojas, dar akis jam užrišo. Paskodino į priekinę sėdynę ir saugojo jo paties pistoletu.

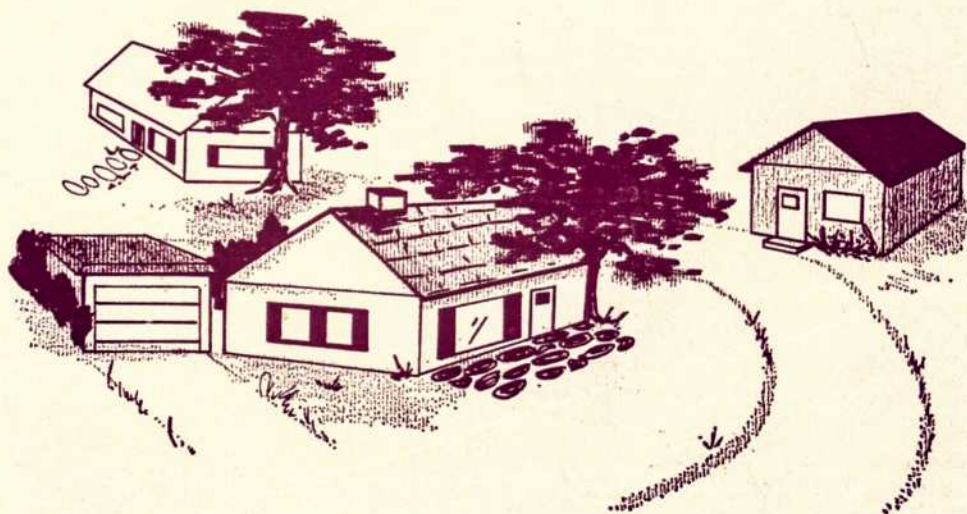
— Bravo berniukas! — Sauliui patapnojo per petį vyras, kuris už jo sėdėjo.

— Bet aš nieko nepadariau...

— Kaip tai, nieko? Išgąsdinai jį ir davei progą anam stipruoliui jį už kojų pagriebti. Jei ne tu, kažinkur būtų mus nuskraidinęs.

Lėktuvas nusileido artimiausiame aerodrome. Policija atėjo ir suėmė surištąjį.

— Paskutinis nuotykis, — atsiduso Saulius. — Namai jau nebetoli. Turėsiu priprasti prie ramaus gyvenimo.

RŪTA

D. S.

Tavo vardas — Rūta.
Lietuvaitė tu.
Man — tai pats gražiausias
Iš visų vardų...

Rūtele žaliaja
Puoši galvą tu
Ir dainas dainuosi
Baltijos krantų...

Nematei to krašto,
Bet žinai, kur jis:
Sostinė ten Vilnius,
Nemunas, Neris...

Rūta — Tavo vardas.
Kaip gėlė ir tu...
Man — tai pats gražiausias
Iš visų žiedų...

PAULIUI

D. S.

Tavo žirgas, vai, šaunus!
Kur žadi tu joti?
— Skrisiu, josiu per laukus
Lietuvos vaduoti! —

Tai, sūneli, dar palauk:
Pirm' užaugt turėsi!
O tada tu Lietuvon
Skrist tikrai galėsi!

Kaip gražu aplink, sūneli:
Dūzgia bitės, renka medų;
Voverytė, va, nubėgo —
Riešutėlį gal surado...

Dūzgia bitės, žydi gėlės
Ir čionai ir tėviškėlėj...
Tai užauk greičiau, sūneli:
Į tėvynę — ilgas kelias...

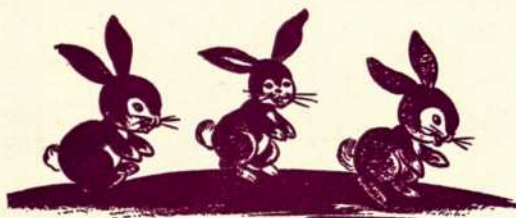
MUSMIRĖ

Vanda Vaitkevičienė

Tai buvo labai seniai. Miške išaugo labai gražus grybas. Jo kotas buvo baltas, galva raudona, baltais taškeliais papuošta. Po kaklu turėjo mezginių apykaklę.

— Vajė, — koks gražus grybas, — stebėjosi paukščiai.

— Jis tikras gražuolis, — kalbėjo kiškiai, voverės ir stirnos.

Aplinkui rudagalviai baravykai, geltonos voveruškos, raudonviršiai, lepšiai ir kitokie grybai augo. Niekas jais nesidžiaugė. Niekas jų nematė. Nuliūdo visi grybai.

Pasipūtė raudongalvis grybas ir ėmė girtis:

— Jūs visi grybai niekam neverti. Aš esu gražiausias iš visų grybų. Aš esu grybų karalius.

Visi grybai ėmė verkti.

Skrido pro šalį musė. Ji pamatė raudongalvį grybą.

— Z, z, z, bz, — tai puikus grybas, — suzyzė ir atsitūpė ant jo. Bapt, įgėlė ir paragavo.

— Esi saldus, skanus, — pradžiugo ji.

Išgirdo kitos musės ir — z, z, z, — dainuodamos ragavo grybą.

Visi kiti grybai verkdami skundėsi:

— Mes negražūs, niekam nereikalingi. Mes nelaimingi...

Pro debesėlio langelį žiūrėjo Dievulis į žemę. Jis pamatė ir išgirdo, kas darėsi miške. Dievulis nusišypsojo ir pamojo ranka. Staiga visos musės, kurios ragavo gražaus grybo, sukrito negyvos.

Į mišką atbėgo vaikai. Jie rinko baravykus, umedes, voveruškas, lepšius ir džiaugėsi jais.

— Žiūrėkit, koks raudonas grybas, — sušuko viena mergaitė.

— Neliesk jo. Jis visas negyvom musėm aplipęs, — sušuko berniukas.

— Jei musės nuo jo nugaišo, tai ir mes galim numirti, — nutarė vaikai. Ir visi nuo jo pasitraukė.

Ir pavadino vaikai tą grybą musmire, nes nuo jo musės miršta.

Grybų karaliu tapo baravykas. Visus grybus žmonės renka, verda ir valgo. Musmirės niekas nenori. Dievulis nubaudė išdiduolį grybą.

STEBUKLŲ NAKTĮ

(kalėdinis vaizdelis)

Nijolė Jankutė

VEIKĖJAI: ALDUTĖ
KATINAS
VANDUO
DUONA
KANARĖLĖ

I SCENA

Kambarys. Aldutė sėdi kėdėje. Prie jos kojų susirietęs miega Katinas. Kampe stovi Vanduo (su kibiru). Lentynoje guli Duona. Narvelyje, galvą po sparnu pakišusi, miega Kanarėlė.

ALDUTĖ: *(Pašoka iš vietos, nubėga prie Vandens, semia delnu iš kibiro, ragauja. Nusivylusi:)*

Ir šaltas, ir skaidrus,
Kada gi bus saldus?
Kada apsals vanduo?
Kai atsigėrus jo,
Suprast galėsiu kalbą gyvulių,
Daiktų! Sulaukt nebegaliu!

(Grįžta atgal, sėdasi į kėdę, paglosto miegantį Katiną, patempia jį už uodegos):

Klausykis, tinginy!
Močiutė man kalbėjo,
Kad ši naktis šventa —
Sulauksim Atpirkėjo!
Ar tu žinai,
Kalbėsis šiąnakt gyvuliai?

KATINAS: *(paslaptinai, tyliai) Vėlai...*

ALDUTĖ: *(glosto Katiną ir susimąsčiusi žiūri tolyn)*

VANDUO: *(tyliai, jautriai)*

Aš apsalsiu,
Aš pabalsiu,
Prakalbėsiu!

DUONA: *(tyliai)*

O aš, manai, tylėsiu?
Per metus tiek žodžių susidėjo,
Kiek Kanarėlė ta neiščiulbėjo...

Laikrodis muša dvyliką.

KANARĖLĖ: *(Dar laikrodžiui tebeskambant, nubunda, plaka sparnais)*
Vidurnaktis atėjo!

ALDUTĖ: *(Išgirsta laikrodį, bėga prie vandens, ragauja)*

Saldus, saldus!
Kaip cukrus, kaip medus!
Kalbėkite visi! Aš niekam nesakysiu! *(į visus)*
Tu regi, Katinėli! Aš tyliai paklausysiu! *(į Katiną)*

(Grįžta į kėdę, patogiai įsitaiso, klausosi, bet visi tyli. Aldutė pasiremia ir ima snausti)

II SCENA

KATINAS: *(Atsistoja, pasiražo, apžiūri miegančią Aldutę)*

Užmigo, paragavusi saldybę...
Turėsim pagaliau ramybę!
Bėgioja, šūkauja ir nenusėdi,
O skaitosi žmogus... Kaip nesigėdi!
Ir nepatiks man niekados,
Kai tampo ji mane už uodegos!

DUONA: (*Subara Katiną*)

Kaip tau negėda apkalbėti?
Daug moki tu — kasdien tingėti!

KANARĖLĖ: (*Nervingai, skųsdamasi*)

Jis gąsdina mane kiekvieną dieną,
Ir plunksną išpešė jis man ne vieną...

KATINAS: (*Kanarėlei skundžiantis, vėl bando jai išpešti plunksną*)

VANDUO: Nustokit! Nesibarkite, draugai!
Kalbėt mums leista neilgai.
Geriau pasidalinkim mintimis,
Kas slegia mus ir trokšta ko širdis...

DUONA: Visai teisingai. Aš galvoju,
Kad savo skonio jau nustoju,
Kad aš darausi neskalsi...

KATINAS: Tiesa! Man niekad nebuvo skani!

DUONA: (*piktai*) Kas tavęs klausia, tinginy!

KATINAS: (*ižeidžiančiai*) Kad neskani, tai neskani!

VANDUO: (*raminančiai*)
Ššš! Taip bartis negražu.
Svarbiuosius reikalus aptarti
Reikia pamažu,
Šaltai...

ALDUTĖ: (*Ima raivytis, busti*)

KATINAS: (*Pastumia Vandeni*)
Tu šaltas pats, šaltai galvok!
Nenoriu aš tavęs, atstok! (*pasipurto, sėda, prausiasi*)

KANARĖLĖ: (*Skundžiasi katinu*)
Jis toks nemandagus ir piktas visados —
Jis plunksną pešė man iš uodegos!

KATINAS: (*Parodo jai "nosį"*)

DUONA: (*Bara Katiną ir Kanarėlę*)
Argi negalite ramiai pabūti?
Triukšmaudami prižadinsit Aldutę!

III SCENA

ALDUTĖ: (*Visai nubunda. Apsidairo, klausosi. Nudžiugusi:*)
Jie kalbasi! Aš suprantu! Tikrai!
Ar sapnas čia? Ar burtai? Ar juokai?
Klausysiu, ką jie pasakys,
Ir ką nutars, ir ką svarstys. (*Pasilieka tyliai sėdėti.*)

VANDUO: Šią naktį turime pasikalbėti,
Ir vienas kitą draugiškai mylėti.
Be to, yra ir klausimų svarbių,
Kurių išrišt pats vienas negaliu!

DUONA: Taip. Taip. Tikra teisybė. Kaip minėjau,
Seniai aš gerą skonį beturėjau...

VANDUO: O aš seniai jau tyras bebuvau
Ir troškulį retai bemalšinau...

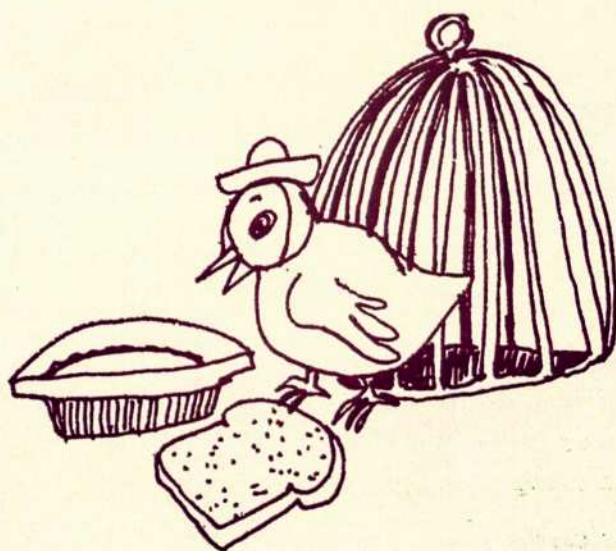
KATINAS: O aš seniai pietums turėjau Kanarėlę!
Che-che-che!

DUONA IR VANDUO: (*pasipiktinę*) Ir kaip gi tau nebėda!

KANARĖLĖ: (*verkdamą*) Per visą dieną jis tik ėda!
Man plunksną išpešė iš uodegos!

VANDUO: (*Išmetinėja Kanarėlei*)
Skundale tu! Tiek iš tavęs naudos,
Kad skundiesi, verki ir aimanuoji,
Bet niekad nei dainelės mums nepadainuoji.

KANARĖLĖ: (*verksmingai*) Tai ir yra manoji problema —
Iš mano snapo neskamba daina!

DUONA: (*susirūpinusi*) Žinote ką, mieli draugai,
Tokie trūkumai — ne juokai!

VANDUO: (*į Duoną*) Tu neskani.

DUONA: (*į vandenį*) Tu negaivus.

VANDUO IR DUONA (*į Katiną*) O tu per ilgus jau turi nagus!

KATINAS: (*Susigesta ir paslepia savo nagus*)

KANARĖLĖ: O man iš snapo neskamba daina...

(*Visi nutyla ir stovi nusimine. Tuo tarpu, susirūpinusi pašoka Aldutė*)

ALDUTĖ: O aš kasdieną būnu negera...

VISI: (*Nusigąsta, žiūri į Aldutę*)
Nubudo ji! Girdėjo mus!
Kas dabar bus? Kas dabar bus?

ALDUTĖ: (*švelniai*)
Atleiskite, kad pokalbio klausiau,
Bet, jus išgirdusi, žinau,
Kad aš taip pat nemoku būt gera...

KATINAS: Aha!

ALDUTĖ: Aš katiną tampiau už uodegos...
Taip nedarysiu niekados!
Ir duoną mėčiau į šiukšles...
Duonele, dovanok, nebark manęs...
Ir Kanarėlei lesti nepadėjau...
Dažų į Vandenį priliejau...

KATINAS: (*nekantriai*)
Gana, gana!
Jei tu tokia bloga,
Tai kągi man apie save sakyti?

DUONA, VANDUO, KANARĖLĖ: Mes žinom ką — turi atsiprašyti!

KATINAS: (*nenoromis*) Kad jau taip reikalaujate — atsiprašau...

VANDUO: Gražesnio žodžio nežinau!
Visi mes norim būti geresni,
Bet ar pajėgsim? Kas padės?
Kas mūsų pastangas įvertins, pastebės?

VISI: (*susimąsto.*)

ALDUTĖ: (staiga) Žinau! Atėjo man gera mintis.
Šiandien — stebuklą, paslapčių naktis!
Šią naktį gims Jėzulis Kūdikelis...
Keliaukime visi į Prakartėlę
Ir Jo prašym palaimos,
Kad štai nuo šitos valandos,
Kasdieną būčiau aš geresnė...

DUONA: O aš skalesnė ir skanesnė...

VANDUO: O aš, kad būčiau šaltas ir gaivus...

KATINAS: O aš, kad būčiau mandagus...

KANARĖLĖ: O kad dainuoti aš mokėčiau,
Nebesiskųčiau, tik čiulbėčiau!

ALDUTĖ: — Kiek daug mes turim Kūdikiui pasakyti!
Pasižadėt, atsiprašyti...
Jei norim būti geresni,

VANDUO: Skubėkime greičiau pas jį!

DUONA: Jis mums patars, jis mums padės!

KANARĖLĖ IR KATINAS: Jis mus įvertins, pastebės!

(Visi ruošiasi eiti. Aldutė ir Katinas padeda Duonai nulipt nuo lentynos,
Vanduo išleidžia Kanarėlę iš narvelio. Išeidami visi kalbasi:)

VANDUO: Naktis šventa...

DUONA: Naktis tyli...

KANARĖLĖ: (suplasnoja) Giesmelė gimsta man širdy!

ALDUTĖ: O man taip gera ir smagu!

KATINAS: (Rikiuodamas visus eilėn) Tyliau, tyliau! Viens-du, viens-du!

VISI: (grąsindami viens kitam) Ir nesugirgždinki grindų! Š-š-š!

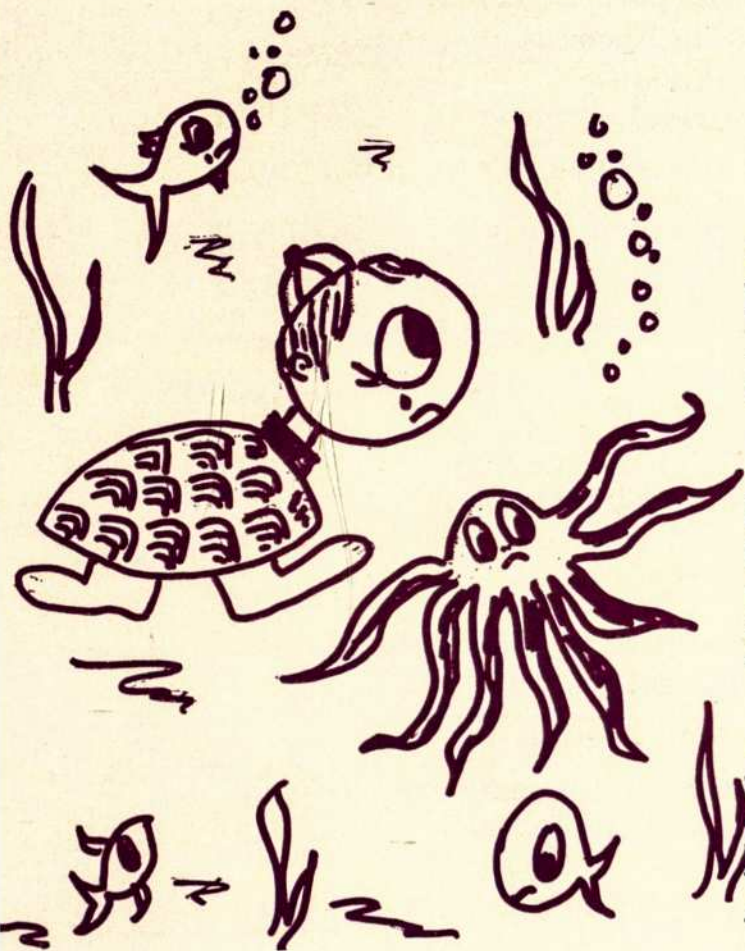
(Išeina ant pirštų galų. Scena temsta, bet kambario lange ryškiai sušvinta
Kalėdų žvaigždė.)

UŽDANGA

VĖŽLIO VAIKAS

Aleksandras Spyruoklis

Gailiai verkia vėžlio vaikas,
Nes ateina jau žiema:
— Kai užšals mūs ežerėlis,
Oi-joj-joj, kas bus tada?...

Ką darysim, ką darysim,
Kai ledai visus suplos?!
Nepaplauksim, nepaeisim —
Kam čia reikia tos žiemos?

Ji žuvytės nuramina, sako:
— Vėžlio vaike, nebijok!
Ledas tik ant viršaus plaukia,
Apsiklok ir pamiegok.

Juokiasi ir aštuonkojis:
— Tu dar mažas, nežinai —
Ledas nieko nesuploja,
Jis — šilčiausi kailiniai!

Smarkiai šąla, ledas braška —
Vaikai čiuožia tuo ledu.
Apačioj žuvytės nardo,
Kalbasi su vėžliuku...

UŽSISPYRĘS LAIVELIS

*Dovilė Užubalytė, 10 m.
Chicago, Ill.*

Laivelį sustabdžiau
Tarp krūmų ir žolių.
Staiga aš pajutau,
Kad — įstrigau!

Bandau vienaip,
Bandau kitaip,
Laivelis —
Anei krust!

Išsigandau!
Ar reiks čia pasilikti?
Galiu pavirsti
Aš į žiogą!

O gal į vėžlį vėžliojančią
Tarp tūkstančio žolių,
O gal į svirplį?
Gal į krūmą?

Laiveli, pajudėk!
Prašau!
Ir spėkit, ką?
Aš išstrigau!

Ar išstrigau, ar įstrigau,
Man nesvarbu —
Aš... išplaukiau!

DYNUKAS

*Ritonė Ivaškaitė, 10 m.
Monroe, Conn.*

Gyveno kartą kvailas šuo. Jo vardas buvo Pipiras. Jis buvo truputį linkęs į storumą. Bet Kristinai Pipiras buvo labai gražus ir mielas. Šaltam rudeniiui atėjus, Pipiras įlindo į savo būdą. Bet jos šonas buvo prakiuręs ir jautėsi skersvėjis. Žiūri Pipiras — jo būdoj guli didelis oranžinis dynukas. Pipiras nu-liūdo. Kai atėjo Baubų šventė, dynukas šyptelėjo: "Ačiū". Jei pamatysit kokį vargšą dynuką, kuriam reikia vietos, priimkit jį!

ATSIMINIMAI IŠ ATOSTOGŲ

KĄ MATĖM VASARĄ

Vakare mes matėm voverytę. Ji įlipo į lovą stovykloj. Mokytoja irgi įlipo į lovą ir beveik atsisėdo ant voverės!

*Genutė Strimaitytė, 7 m.
New Haven lit. mokykla*

Aš mačiau driežą per pietus, kai mes važiovome per dykumas, iš Kalifornijos į Connecticut. Tas driežas atrodė kaip žemė. Ji buvo sunku matyti.

*Gintaras Vaišnys, 7 m.
New Haven lit. mokykla*

Vieną sykį mes važiovome į Neringos stovyklą ir ten pagavom penkias gyvates. Tada mes nuėjom beisbolą žaisti, o kai grįžom ir pažiūrėjom į maišą, gyvačių nebebuvo...

*Tomas Ivaška, 9 m.
New Haven lit. mokykla*

Šią vasarą pirmą kartą buvau stovykloje. Stovykla buvo Neringoje, Vermont, kur stovyklavo ateitininkai — moksleiviai ir jaunučiai. Aš esu jaunu-tis. Aš atsimenu daug dalykų iš stovyklos, bet man geriausiai prisimena Žoli-nių šventė.

Dvi dienas prieš Žolines berniukai, kurie buvo jaunučiai išmoko tarnau-ti Mišioms. Prieš Mišias visi vaikai susirado po medžio šakelę arba gėlytę, ku-rią stovyklos kapelionas pašventino. Kai pašventino, visi stovyklautojai susi-rinko beržų šventovėje. Tada visi susėdo ir prasidėjo Mišios.

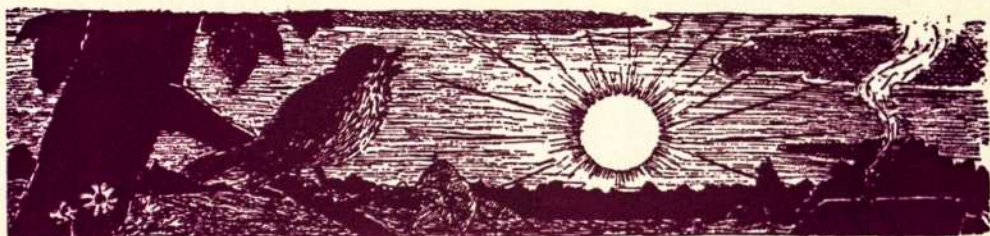
Prieš komunią visi atnaujino savo krikšto pažadus. Sesele Marytė atnaujino savo vienuolinius įžadus tarnauti Kristui. Tai buvo atnaujinimas viso Kristuje.

Po Mišių visi valgėm vištieną lauke. Kiekvieno namelio vaikai padovanojo Seselei Marytei po dovaną. Mūsų barako vaikai padovanojo kryžių padarytą iš beržo. Tada atsisveikinom su Sesele Paule, kuri išvažiavo į Putnamą.

Taigi, tą dieną buvo trys šventės: Žolinės, Įžadų atnaujinimas ir Išvažiamas.

Gintaras Grušas, 9 m.

Morris Plains, N.V.

MANO VIENOS DIENOS KELIONĖ MIŠKE

Pereitą vasarą man teko būti vienam iš gražiųjų Kalifornijos parkų. Vieną dieną anksti iš ryto sugalvojau eiti pasigrožėti miško gražumu. Pasiėmiau truputį maisto ir iškeliavau. Diena buvo labai šilta, maloni ir vėjas šlamėjo medžiuose.

Pradėjau savo kelionę mažu takeliu. Miškas buvo labai gražus: augo daugiausiai raudonmedžiai ir pušys. Jei nematėte, sunku tikėti, kad tie medžiai yra dešimt pėdų platumo ir šimtus pėdų aukščio. Miške yra daugybė įvairiausių augalų ir gyvulių — pilna voverių, kiškių, stirnų ir visokių kitų.

Kur tikėjau, girdėjau paukščių čiulbėjimą. Ėjau vis toliau ir toliau, kol truputį pavargau. Atsisėdau po medžiu ir pavalgiau. Beveik užmigau, nes saulė taip maloniai šildė. Bet staiga kažkas sucypė, ir tik suspėjau pamatyti kaip didelis vanagas nusileido ir sučiupo voverytę. Gaila buvo.

Toliau eidamas priėjau mažą upelį, kuris tekėjo nuo kalniuko pro pušyną. Jis buvo taip gerai paslėptas, kad beveik nepastebėjau. Prie upelio nusiprausiau ir pamačiau, kad saulė jau dingsta už kalnų. Pradėjau skubėti atgal.

Sekančią dieną galvojau apie savo kelionę ir supratau, koks aš neprotingas buvau, kad nepasiėmiau foto aparato. Būčiau galėjęs tiek gražių nuotraukų padaryti.

Vytenis Vilkas, 12 m.

Šv. Kazimiero lit. mokykla

Los Angeles, California

ATSPĖK!

1. Jei norėtum pamatyti Maironio kapą, važiuotum į K....
Iš to miesto vardo raidžių gali padaryti žodį aną.
 2. Dailininko Čiurlionio gimtinė yra D.....
Iš to miestelio vardo raidžių gali padaryti žodį druska.
 3. Kunigaikščio Kęstučio pilį pamatyti, reikia važiuoti į T.....
Iš to miesto vardo raidžių gali padaryti žodį kas.
 4. Jei būtum Biržuose, galėtum pamatyti R..... seną pilį.
Iš tos pavardės raidžių gali padaryti žodį dvi.
 5. P..... Kęstutis sutiko Birutę.
Iš tos vietos vardo raidžių gali padaryti žodį lango.
 6. Daug didelių laivų atplaukia į K..... uostą.
Iš tos vietos vardo raidžių gali padaryti žodį pėdos.
- Parašyk miestų vardus prie tų paveikslų, kur jie tinka.**